

en eller anden milliard, som er foræret til nogen, der ikke skulle have haft den.

Kl. 21:38

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for sin anden korte bemærkning.

Kl. 21:38

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Forskellen er jo bl.a., at vi på nogle af de medicinske afdelinger i dag har personale, der løber så stærkt – vi kan se det i OECD's statistikker – at mange af dem går ned med stress, fordi de løber så stærkt. I de afdelinger er der ikke noget frit valg. For mange medicinske patienter i øvrigt er der ikke noget frit valg.

Der er masser af patienter i dag, for hvem der ikke er noget frit valg. Der er heller ikke noget frit valg for de kræftramte børn, jeg talte om før, som mangler en behandling, som vi ikke kan tilbyde i Danmark.

Det er det, der er udfordringen. Og det, vi så har fået, er en regering, som har ment, at det var vigtigt at prioritere at opbygge en privat sektor, hvori man kan få enestuer og høj service og en lang række andre ting, mens vi har hospitaler, Bispebjerg, Glostrup og andre hospitaler, der har fået lov til at henstå uden renoveringer, uden midler. Og så kan det godt være, man kommer med midler nu, men man kommer ikke med nok midler, og det kan godt være, at man siger, at man vil rovere, men der bliver ikke nogen enestuer til de medicinske patienter, for de er jo ikke en del af specialesammenlægningerne.

Så prioriteringen har været forkert, og midlerne har ikke været tilstrækkelige set i forhold til vores nabolande.

Kl. 21:39

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værså til statsministeren.

Kl. 21:39

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Man har haft – og har – en regering, som har ønsket at sætte den enkelte patient i centrum, at give den enkelte patient, så langt det nu er muligt, nogle patientrettigheder, som var fuldstændig fraværende, før den her regering kom til. Det kan man så mene forskelligt om, men sådan var det bare.

Det var bare sådan tilbage i 2001, at hvis man stod på venteliste og skulle have et nyt knæ og var presset ud af arbejdsmarkedet, fordi man ikke kunne gå på det, man havde, så kunne man stå på den venteliste, og man kunne blive stående, medmindre man var – og eksemplerne var jo

fremme – minister aflønnet eller på anden vis havde noget økonomisk rummelighed. Så kunne man jo springe. For der har jo aldrig været forbud mod privathospitaler i Danmark.

Der havde – og har – regeringen så det synspunkt, at vi sådan set ønsker, at folk skal have lige muligheder, og at det ikke skal være pengepungen, at det ikke skal være forsikringspolice, der er afgørende for, om patienterne bliver behandlet, og derfor udstyrer vi patienterne med en unik patientrettighed.

Ved siden af det har vi så forbedret kræftbehandlingen, ved siden af det er vi så i gang med at lave en ny specialeplanlægning, at bygge nye sygehuse ud; men ja, jeg medgiver gerne, at vi ikke er færdige, ja, jeg medgiver gerne, at vi ikke har et sundhedsvæsen i verdensklasse. Man kan rundtomkring finde afdelinger, der er i verdensklasse, men hvis man bedømmer det samlede danske sundhedsvæsen, så er det godt, og det bliver stadig bedre, men vi er ikke færdige endnu.

Kl. 21:41

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Jeg vil lige oplyse, at vi har ca. 14 minutter tilbage i den her talerrunde, og derfor vil jeg indskærpe, at man holder øje med det røde lys. Jeg giver lige navnene på de fire næste på talerlisten, for flere når vi næppe. Det er først hr. Jeppe Kofod, dernæst fru Nanna Westerby, hr. Torben Hansen og hr. Bjarne Laustsen. Værså til hr. Jeppe Kofod.

Kl. 21:41

Jeppe Kofod (S):

Tak. Jeg kan kun tilslutte mig dem, der har sagt, at statsministerens bidrag til den her debat har været en gang selvros og polemik, der vel i virkeligheden dækker over de store problemer, som regeringens politik har ført til. Altså, vi står i den værste økonomiske krise i nyere tid. Vi har fået at vide, at arbejdsløsheden kommer til at stige med op mod 100 pct. i løbet af det næste halvandet år, altså i værste fald en fordobling i forhold til i dag, og alligevel har regeringen ikke nogen recept på, hvordan der skal dæmmes op for den stigende ledighed.

Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren: Hvad vil statsministeren fortælle den unge, der nu bliver ledig og ikke kan få et arbejde? Ungdomsarbejdsløsheden stiger voldsomt.

Hvad vil statsministeren fortælle de børnefamilier, som i øjeblikket kan se, at de skal betale 400-600 kr. for en madordning i daginstitutionerne, som er en kæmpe fejl?